

1

Hajnali egy volt, és egy macskát bámultam.

Talán fehér macska lehetett, de a sötétben nem láttam; ami kis holdfény átszűrődött a törött ablakon, megöregítette a szobát, mintha egy fekete-fehér film jelenetét nézném. A cement téglafalak szürkék voltak, ahogy a horpadt hordók, a farakások, és a félig használt festékes dobozok is; és mindennek a közepén ott állt egy szürke macska mozdulatlanul.

A kezemben tartott műanyag flakonnal játszottam, oda-vissza forgatgattam, és hallgattam, ahogy a benzin lögybölődik benne. Hoztam magammal egy doboz gyufát a zsebemben, és egy kupac olajos rongy pihent a lábamnál. Száraz fa és vegyszer is volt körülöttem elég, hogy csodás tüzet gyújthassak, és kétségbeesetten szerettem volna látni a lángokat, de nem akartam bántani a macskát. Még elijeszteni sem merem, mert attól féltem, elveszítem az irányítást. Úgyhogy csak bámultam, és vártam. Ha elhúz innen végre, porig égetem a helyet.

Késő április volt, és a tavasz végre győzedelmeskedett, a fagyos Clayton megyét vidám zöldbe öltöztette. Persze ebben jelentős

szerepe volt annak is, hogy a Claytoni Gyilkos eltűnt – az ördögi gyilkosságsorozat majdnem öt hónapig tartott. Hirtelen szakadt vége, és január óta senki nem hallott a tettesről. A várost még két hónapig a félelem légköre itatta át, az ajtókat és ablakokat minden este zárták, és minden reggel úgy keltek, hogy alig merték bekapcsolni a tévét, hátha a reggeli hírek újabb szétszabdalt hulláról számolnak be. De semmi sem történt, és mindenki kezdte elhinni, hogy tényleg vége a borzalmaknak. Az emberek arcán újra mosoly jelent meg. Kiálltuk a vihart. Clayton már egy hónapja kacérkodott a vidámsággal.

Én voltam az egyetlen ember, aki igazából egyáltalán nem aggodott. Biztosan tudtam, hogy a Claytoni Gyilkos végleg eltűnt januárban. Végül is én végeztem vele.

A macska megmozdult. Lehajtotta a fejét, és a mancsát kezdte nyalogatni. Mozdulatlan maradtam, remélve, hogy nem vesz tudomást rólam, elfelejti a jelenlétem, és elmegy vadászni vagy valami. A macskák elvileg éjszakai ragadozók, meg aztán előbb-utóbb csak megehezik. A zsebemből előhúztam az órám – egy olcsó műanyag vacakot, amiről letéptem a szíjat –, és még egyszer ellenőriztem az időt. 1:05. Ez így nem lesz jó.

A raktárt készletlerakatnak szánta egy építkezési vállalat még sok-sok évvel ezelőtt, amikor a nagy faüzem egészen új volt, és az emberek elhitték, Claytonra szép jövő vár. De nem így lett, és bár a fatelep még állta a sarat, az építkezési vállalat már lehúzta a rolót, és áttelepült máshová. Az évek során nem én voltam az egyetlen, aki kihasználta ezt a helyet – a fal tele volt graffitikkal, és a földet kívül is, belül is üres sörös dobozok és mindenféle zacskók borították. Még egy matracot is találtam pár raklap mögött, gondolom, valami csavargó átmeneti szállása lehetett. Talán őt is elkapta a Claytoni Gyilkos, mielőtt megállítottam. Mindegy is, az biztos,

hogy a matracot egész télen nem használták, és ettől megdohosodott. Arra a matrakra akartam megrakni a csinos kis máglyám.

De nem ma este. Még mindig követtem a szabályaimat, és azok szigorúan kötöttek. Az első így hangzott: „Ne bánts állatokat!” Ez volt a negyedik alkalom, hogy a hülye macska miatt nem tudtam felgyújtani a raktárat. Gondolom, hálásnak kellett volna lennem ezért, de... Nagyon látni akartam, ahogy ég! Egyszer fogom azt a rühes dögöt, és... Nem! Nem bánthatom a macskát! Soha többé nem bánthatok senkit!

Mély levegőt!

Letettem a benzines flakont. Nem volt időm megvárni, amíg a macska elmegy, de addig is választhattam valami kisebb célt. Felkaptam egy raklapot, és kihúztam a raktár elé, aztán visszamentem a benzínért. A macska még mindig ott volt, az éles holdsugarban ült, és engem figyelt.

– Egyszer... – motyogtam, majd hátat fordítottam neki, és kíséaltam. Egy kis benzint locsoltam a raklapra, csak annyit, hogy könnyen lángra kapjon, majd a bicajom mellé tettem a flaskát, megszűze a tüztől. Első a biztonság. A csillagok már fenn voltak az égen, a közelben ott derengett az erdő körvonala, de a raktár egy tisztáson állt, amit sóder és száraz fű vett körül. Az erdőn túl robogott az államok közti autópálya, tele késő este közlekedő kamionokkal és álmos autókkal.

A raklap mellé térdeltem, beszipantottam a benzin illatát, és előhúztam a gyufát a zsebemből. Nem vágtam össze a fát, nem törtem magam, hogy rendes tüzet rakjak, csak meggyújtottam egy gyufát, és rádobtam. Sárgán és élesen lobbant fel. A lángok felnyalták a benzint, és aztán lassan a fába is beleharaptak. Közérlől figyeltem, minden pattanást, sercenést jól hallottam, ahogy a tűz lakomázni kezdett.

Amikor már szilárdan kapaszkodott a táblába, az egyik sarkánál megragadtam a raklapot, és az oldalára állítottam, hogy a tűz szépen terjedhessen, majd fejtetőre fordítottam, hogy a többi részét is elérje a láng. Úgy mozgott, mintha élne, vékony sárga ujjai megböködték a fát, aztán mohón kaptak utána, és felfalták.

Szebben kapott tűzre, mint vártam. Nem értem be egyetlen raklappal.

Még egyet kivonszoltam a raktárból, és a tűz tetejére dobtam. A láng már elég nagy volt, hogy bömböljön és ropogjon, örömmel vetette magát az új fára. Úgy mosolyogtam rá, mint büszke gazda az ügyes kutyusára. A tűz volt az én háziállatom, a társam, és az egyetlen megváltásom. Amikor Szörnyeteg úr azt követelte, hogy bántsak valakit, egy jó kis tűzzel mindig el tudtam csitítani. Figyeltem, ahogy a láng a másik lapba tép, tompán morajlott, ahogy oxigént szívott fel. Elmosolyodtam. Még többet akartam, úgyhogy bementem újabb két raklapért. Még egy kicsi nem árt hat meg.

– Kérlek, ne bánts!

Imádtam, ahogy ezt mondja. Valamiért mindig azt képzeltem, azt fogja kérdezni, „bántani fogsz?”, de ahhoz túl okos volt. A falhoz láncolva állt egy pincében, az én kezemben pedig kés pihent – persze hogy bántani fogom. Brooke sose kérdezett hülyeségeket, ezért is kedveltem annyira.

– Kérlek, John! Könyörgöm! Ne bánts!

Órákig hallgattam volna. Azért tetszett, mert velejébe talált: nálam volt a hatalom, és ő ezt pontosan tudta. Tudta, hogy bármit is akar, csak én adhatom meg neki. Kettesben a szobában, késsel a kezemben, tőlem függött az egész világa, minden félelme és reménye. Én voltam számára minden.

Alig észrevehetően mozdítottam meg a kést, a szeme megrezdült, ahogy követte. Éreztem, ahogy előnt az adrenalin. Először balra, aztán jobbra, most föl, most le. Meghitt tánc volt, a testünk és a lelkünk teljes szinkronban.

Már éreztem ilyet, amikor kést szegeztem anyára a konyhában, de már akkor is tudtam, hogy Brooke az egyetlen, aki tényleg számít. Brooke-kal akartam kapcsolatot.

Felemeltem a kést, és előreléptem. Mint egy jó táncpartner, Brooke egyszerre mozdult velem, a hátát a falnak nyomta, a szeme kitágult, és zihálni kezdett. *Tökéletes kapcsolat.*

Tökéletes.

Minden tökéletes volt – pont, mint ahogy már vagy ezerszer elképzeltem. Sápadt bőre reszketett, ahogy felé nyúltam. Éreztem, ahogy előntenek az érzések, és görögnek bennem, kiömlenek, és szétpattintják a bőröm.

Ez nem helyes. Mindig is ezt akartam, és mindig is ezt akartam elkerülni. Egyszerre jó és rossz.

Nem tudom elválasztani az álmaimat a rémálmaimtól.

Csak egy módon vethetek véget ennek; csak egy módon érhet véget az egész. A kést Brooke mellkasába döftem, felsikított. Felébredtem.

– Ébresztő! – kapcsolta fel anya a lámpát. Átfordultam, és morogтам. Utáltam felkelni, de aludni még annál is jobban, mert olyankor túl sok időt töltöttem a tudatalattimmal. Grimaszoltam, majd nagy nehezen feltápászkodtam. *Egy újabb álmot éltem túl. Még húsz óra a következőig.*

– Nagy nap ez a mai! – húzta el anya a sötétítőt. – Iskola után megint találkozod van Clark Formannel. Gyerünk, ki az ágyból!

Homályos szemmel hunyorítottam rá.

– Már megint Formannel?

– Múlt héten mondtam, nem? – kérdezte. – Gondolom, megint a vallomásodra kíváncsi.

– Mindegy. – Kimásztam az ágyból, és a zuhanyzó felé indultam, de anya elállta az utam.

– Várj! – A hangja szigorú volt. – Mit szoktunk mondani?

Felsőhajtottam, és elismételtem a rituális reggeli köszöntönket.

– Ma csupa jó dologra fogok gondolni, és mindenkire rámosolygok, akivel találkozom.

Mosolygott, és megveregette a vállam. Néha nagyon vágytam egy ébresztőóra.

– Mit ennél? Kukoricapehely vagy Cheerios?

– Majd csinálok magamnak müzlit – feleltem, és átfurakodtam mellette, hogy végre elmehessek fürödni.

Anyával egy halottasházban laktunk Clayton külvárosában, egy csendes környéken, lényegében a város határán túl, de az egész város annyira kicsi volt, hogy senkit nem érdekelt, hol vannak a határok. Tehát Claytonban éltünk, és hála a halottasháznak, egyike voltunk azoknak a családoknak, akiknek egy tagja sem dolgozott a fatelepen. Az ember azt gondolná, hogy egy ilyen kis városban nincs elég hulla, hogy egy halottasház megéljen belőle – és igaza is lenne, az év nagy részében kötélén táncoltunk, alig tudtuk törleszteni a számlákat. Az apám ugyan fizette a gyerektartást, pontosabban az állam levonta a fizetéséből, de még ez sem volt elég. Aztán múlt ősszel feltűnt a Claytoni Gyilkos, és jó sok munkát adott nekünk. Nagyrészt azt gondoltam, szomorú, hogy ennyi embernek kellett meghalnia, hogy fusson az üzlet, de a bennem élő Szörnyeteg úr minden pillanatát élvezte.

Természetesen anya nem tud Szörnyeteg úrról, de azt tudja, hogy viselkedési zavarom van – ami egy szebb szó a szociopatára, de csak tizennyolc éves kortól nevezhetik hivatalosan is antiszo-

ciális személyiségzavarnak a betegségem, én meg még a tizenhatot sem töltöttem be, így egyelőre viselkedési zavarnak diagnosztizálták.

Bezárkóztam a fürdőszobába, és magamat kezdtem bámulni a tükörben. Az üveg tele volt figyelmeztető öntapadós cetlikkel, amiket anya ragasztott rá, hogy emlékeztessenek a fontos dolgokra – nem az olyan mindennapi dolgokra, mint a találkozók, hanem a hosszú távú elvekre, amelyek szerint élünk. Néha hallottam, ahogy mantráztatja őket reggeli készülődés közben. Olyanokat motyogott, mint: „A mai lesz életem legjobb napja”, meg ilyen hülyeségek. A legnagyobb cetlit nekem tette ki. A tükör sarkában rózsaszín papíron egy szabálylista sorakozott. Ezeket a szabályokat még én írtam magamnak évekkal ezelőtt, hogy elzárjam Szörnyeteg urat, és egészen tavalyig – amíg szabadon nem kellett eresztenem őt – követtem is őket. Most anya vállalta magára, hogy betartassa velem a listát. Elolvastam a pontokat, miközben fogat mostam.

Szabályok:

Nem bántok állatokat.

Nem égetek el semmit.

Ha rosszat gondolok valakiről, megpróbálom elterelni a figyelmem, és bókolok az illetőnek.

Nem beszélek emberekről úgy, mintha tárgyak lennének.

Ha elkezdek követni valakit, utána legalább egy hétig elkerülöm, amennyire csak lehet.

Nem fenyegetek meg embereket, még csak nem is utalok rá.

Ha más megfenyeget engem, visszavonulok.

Természetesen az étetéssel kapcsolatos szabályt már rég nem tartottam be. Szörnyeteg úr olyan erőszakos volt, anya felügyelete pedig olyan szigorú, hogy valamin lazítani kellett, és ez volt

az. A tűzgyújtás – az apró, irányított tüzek, amik nem ártnak senkinek – olyan volt, mint egy nyomáskiegyenlítő szelep, amelyen át kieresztettem a fáradt gőzt az életemből. Ezt a szabályt *muszáj* volt megszegnem, hogy a többit követni tudjam. Persze ezt nem mondtam el anyának. Hagytam a listán, és nem vettem figyelembe.

Értékeltem én anya segítségét, de... nehéz volt együtt élni vele. Kiköptem a fogkrémet, kiöblítettem a szám, és elmentem felöltözni.

A nappaliban reggeliztem, és megnéztem a híradót, miközben anya az előszobában szöszmötölt a hajvasalójával.

– Lesz ma valami érdekes az iskolában? – kérdezte.

– Nem – feleltem. A hírekben sem volt semmi érdekes. Legalábbis semmi új halál a városban, és engem többnyire csak ez érdekelt. – Szerinted Forman tényleg megint ki akar hallgatni?

Anya egy pillanatra megállt mögöttem. Tudtam, mire gondol – még mindig volt, amit nem mondtunk el a rendőrségnek azzal az éjszakával kapcsolatban. Ha egy sorozatgyilkos van a nyomokban, az egy dolog, de ha kiderül, hogy az a sorozatgyilkos egy démon, és a szemed előtt olvad el és válik fekete mocsokká, azt már nehezen magyarázod el valakinek úgy, hogy utána ne dugjanak diliházba.

– Biztos vagyok benne, hogy csak meg akarnak bizonyosodni róla, hogy mindent jól értettek – felelte. – Mindent elmondtunk, amire kíváncsiak voltak.

– Mindent, kivéve a démont, aki megpróbált...

– Arról nem beszélünk – csattant anya hangja.

– De nem tehetünk úgy, mintha...

– Nem fogunk beszélni róla. – Anya utált a démonról beszélni, és sosem ismerte el hangosan, mit láttunk. Kétségbeesetten meg

akartam beszélni valakivel, de az egyetlen, akivel megtehettem volna, nem volt hajlandó gondolni sem rá.

– Minden mást már vagy huszonhét-szer elmondtam neki! – Átkapcsoltam egy másik csatornára. – Vagy gyanakszik ránk, vagy egy barom.

Anya elgondolkodott.

– Rosszat gondolsz róla?

– Ugyan már, anya!

– Ez igenis fontos!

– Én is el tudom intézni – tettem le a távszabályzót. – Már régóta csinálom ezt. Nem kell folyton emlékeztetned minden apróságra.

– Most rólam is rosszakat gondolsz?

– Lassan kezdek, igen.

– És?

Forgattam a szemem.

– Nagyon csinos vagy ma – bókoltam.

– Rám se néztél, mióta bekapcsoltad a tévét.

– Nem őszintének kell lennem, csak kedvesnek.

– Az őszinteség is segítene...

– Tudod, mi segítene? – álltam fel, és kivittem az üres tányéromat a konyhába. – Az, ha néha békén hagynál. A rossz dolgok fele, amire gondolok, azért van, mert a nap minden percében itt lihegsz a nyakamban.

– Inkább én, mint más – szólt utánam az előszobából unottan.

– Tudom, hogy túlzottan szeretsz ahhoz, hogy bánts.

– Anya, szociopata vagyok. Senkit sem szeretek. A definíció is ezt mondja.

– Ez egy burkolt fenyegetés volt?

– Ó, hogy a pokol... Nem, nem fenyegetés volt. Elmegyek.

– És?

Visszaléptem az előszobába, és idegesen néztem rá, majd elismételtem:

– Ma csupa jó dologra fogok gondolni, és mindenkire rámosolygok, akivel találkozom. – Felkaptam a hátizsákom, kinyitottam az ajtót, és még egyszer visszafordultam hozzá. – Tényleg nagyon csinos vagy ma.

– Ezt meg miért kaptam?

– Nem akarod tudni.

2

Otthagytam anyát, és elindultam lefelé a lépcsőn egészen az oldalajtóig, ahol az emeleti lakásunkból kivezető lépcső található a földszinti halottasházzal. Van ott egy kis tér, egy megálló az ajtó és a lépcső között. Megpihentem itt, hogy vegyek egy mély levegőt. Azt mondogattam magamnak, hogy anya csak segíteni akar – hogy rájött, mi a problémám, és a maga módján szeretne velem elbánni, ahogy tud.

Azt hittem, ha elmondom neki a szabályaimat, könnyebb lesz betartani azokat – sokkal jobban fogom érezni a súlyukat –, de túl szigorúan vette őket, és már lassan fojtogattak. Megőrültem tőlük.

Szó szerint.

A szabályaim, amelyeket követtem, azért születtek, hogy megvédjem magamtól az embereket – hogy megakadályozzanak engem abban, hogy bármi rosszat tegyek, és távol tartsanak az olyan helyzetektől, amikben árthatok másoknak. Mert a hajlam egyértelműen megvolt bennem.

Hétéves voltam, amikor rájöttem, hogy rajongok a sorozatgyilkosokért. Természetesen nem azért rajongtam, amit tettek – tud-

tam, hogy az rossz –, de elbűvölt a dolog, és érdekelt, hogyan és miért követték el a gyilkosságokat. Nem az tett kíváncsivá, mennyire különböznek másoktól, hanem pont az, mennyire hasonlítanak egymásra és rám. Ahogy egyre többet olvastam, kezdtem pipálgatni a fejemben a figyelmeztető jeleket: ágybavizelés, piro-mánia, kegyetlenkedés az állatokkal, magas IQ, rossz jegyek, magányos gyerekkor, kevés barát, feszült viszony a szülőkkel, zavaros családi háttér. Ezek és még ezer más jelzi a hajlamot, és bennem mind megvolt. Elég nagy sokk, amikor rájössz, hogy egyedül a pszichopata gyilkosokkal tudsz azonosulni.

De az a helyzet az előjelekkel, hogy nincsenek kőbe vésve: a legtöbb sorozatgyilkos mutatta ezeket a jeleket gyerekkorában, de a legtöbb gyerek, akiben ezek megvannak, sose lesz sorozatgyilkos. Ez egy lépésről lépésre lezajló folyamat, ami az egyik rossz döntéstől a másikig vezet, mindig csak egy kicsit többet kell tenni hozzá, egy kicsit messzebbre menni, és végül egy pincében találsz magad hullák között, az odúban egy koponyából készült oltárral. Amikor apa elment, és olyan dühös lettem, hogy szívem szerint mindenkit megöltem volna, akit ismerek, úgy döntöttem, hogy ideje valamit kezdeni magammal. Azért alkottam meg a szabályaimat, hogy olyan normális, boldog és ártalmatlan maradhassak, amilyen csak tudok.

Egy csomó szabály önmagát írta meg: „Ne bánts állatokat!”, „Ne bánts embereket!”, „Ne fenyegezz meg állatokat vagy embereket!”, „Ne üss vagy rúgj meg semmit!”. Ahogy idősebb lettem, és jobban megértettem magam, kezdtem sokkal specifikusabb szabályokat gyártani, és az önbüntetését is felvettem a sorba, ahol kellett. „Ha bántani akarok valakit, bókolnom kell neki”, „Ha bámulok valakit, utána kerülnöm kell egy hétig”. Az ilyen szabályok segítenek elkerülni a veszélyes gondolatokat vagy helyzeteket.

Ahogy serdülni kezdtem, az egész világom megváltozott, és a szabályaim is vele változtak: a lányoknak a suliban melle és csipője lett, hirtelen a rémálmaim is megteltek fiatal, sikító nőekkel, az öreg, kiabáló taták helyett. Új szabályt alkottam. „Ne nézd a melleket!”, de ennél még az is könnyebb volt, ha egyáltalán nem néztem a lányokat.

Így jutunk el Brooke-hoz.

Brooke Watson volt a leghelyesebb lány a suliban, egyidős velem, és két házra lakott tőlem. Egy hatalmas tömegben is megéreztem az illatát. Hosszú, szőke haja volt, fogszabályzója, és olyan ragyogó mosolya, hogy azon gondolkodtam, hogy mernek egyáltalán más lányok is mosolyogni a közelében. Tudtam az órarendjét, a születésnapját, a gmail jelszavát, a TB-számát, pedig egyikhez sem volt semmi közöm. Egy csomó szabályt alkottam, hogy megakadályozzam az ilyesmit, azt is, hogy egyáltalán gondoljak rá – de Brooke különleges eset volt.

A szabályaim azért születtek, hogy benntartsák Szörnyeteg urat, de megvolt az a kegyetlen hatásuk, hogy mindenki mást kinn tartottak. Egy olyan srác, aki mindig arra kényszeríti magát, hogy azonnal kerüljön valakit, amint megismeri, nem szerez sok barátot. Régen ez nem zavart, hajlandó voltam kivonulni a világból, és távol tartani magam a kísértéstől, de anyának más tervei voltak, és most, hogy aktív szerepet vállalt a szociopátiám kezelésében tartásában, olyan helyzetekbe kényszerített, amelyekkel nem tudtam, hogy bánjak el. Arról győzködött, hogy csak úgy lehet elsajátítani a szociális készségeket, ha gyakoroljuk őket, és tudta, hogy bírom Brooke-ot, úgyszólván minden alkalmat megragadott, hogy összekényszerítsen minket. A legújabb trükkje az volt most, hogy megszereztem az ideiglenes jogsit, hogy szerzett nekem egy kocsit, és felajánlotta Brooke szüleinek, hogy majd én befuriká-

zom a lányukat minden reggel a suliba. Brooke szüleinek tetszett az ötlet, mert a legközelebbi buszmegálló nyolcsaroknyira volt, de főleg azért, mert fogalmuk sem volt róla, hetente hányszor álmodom arról, hogy felboncolom a lányukat.

Előkaptam a kulcsom, és a kocsihoz sétáltam. Anya a létező legolcsóbb kocsit vette meg nekem – egy 1971-es babakék Chevy Impalát, amiben nincs se léghcondi, se rádió. Úgy építették meg, mint egy tankot, és olyan nehéz kormányozni, mint egy óceánjárót, ha pedig beolvasztatom, három Honda Civic is kijött volna belőle, de nem panaszkodtam. Már az is klassz, hogy van kocsim.

Brooke azelőtt kijött a házból, hogy legördültem volna az útra. Mindig szerettem volna a házuk elé gurulni, és ott felvenni, mert úgy udvariasabb, de meghallotta a motort, és azonnal elém jött, így mindig félúton vettem fel.

– Jó reggelt, John! – köszönt, miközben beszállt az anyósülésre. Nem néztem rá.

– Jó reggelt, Brooke! – feleltem. – Mehetünk?

– Persze.

Elhajtottam a szegélytől, és felgyorsítottam. A szememet elővigyázatosan az úton tartottam. Nem néztem rá egészen a sarokig, ott, miközben oldalra fordultam, hogy meggyőződjek róla, szabad-e az út, loptam egy pillantást. Piros pólót viselt, a haját a feje búbján fogta copfba. Nem hagytam, hogy a tekintetem elidőzzön a ruháján, de láttam a bőre villanását a lábánál, így tudtam, hogy rövidnadrágban van. Az évnek ebben a szakában napközben már elég meleg van, de reggel még elég hűvös volt odakinn. Bekapcsoltam a fűtést, mielőtt továbbmentünk.

– Készültél társadalomismeretre? – kérdezte. Ez volt az egyetlen közös óránk, úgyhogy gyakran beszélgettünk róla.

– Azt hiszem. Nem volt kedvem elolvasni a fejezetet a csordaszellemről, de egy barátom meggyőzött.

Hallottam, hogy kuncog rajta, de nem fordultam oda, hogy lássam a mosolyát. Brooke hatalmas anomáliát jelentett az életben – egy megoldhatatlan gubanc, ami összekuszálja a szabályaimat, és tönkreteszi az összes tervemet. A többi lánnyal természetesen nem is beszélnek, és ha más lányról álmodtam volna, egy hétig még csak gondolni se gondolnék rá. Ez lenne a biztonságos, éveken át így éltem.

De ki kellett tágítanom a szabályaimat, hogy alkalmazkodjanak a kényszerű közelséghez. Hosszú kivétellistát készítettem, hogy fedje a területet a „teljesen kerülöm” és a „késsel fenyegetem” között. Nem bámulhattam, de nem is ignorálhattam, úgyhogy kitáltam egy sor elfogadható alternatívát:

Egyszer minden reggel kimondhattam a nevét, amikor beszállt a kocsiba. Beszélgettem vele vezetés közben, de az úton kellett tartanom a szemem. Az iskolában, óra alatt háromszor ránézhettem, és egyszer beszélgettem vele az ebédnél. Ennyi. Órák között kerülőm kellett, még akkor is, ha ez egy csomó macerával járt. Nem követhettem, akkor sem, ha egy irányba mentünk, és semmi esetre sem gondolhattam rá a nap folyamán. Ha mégis így tettem, fejben egy számsort kellett ismételtetnem, hogy kiverjem a fejemből: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34. És a legfontosabb: semmilyen okból sem érinthettem meg sem őt, sem semmit, ami az övé.

Mielőtt ezt a szabályt megalkottam, elloptam tőle valamit, csak hogy legyen tőle egy emlékem – egy hajcsatot, ami valahogy ottmaradt az autóban az egyik nap. Egy hétig őrizgettem, mint valami amulettet, de így nem tudtam követni a „ne gondolj rá!”-szabályt, úgyhogy visszaraktam a kocsiba, és a következő reggel

szóltam neki, hogy otthagya, mintha akkor vettem volna észre. Mostanra már annyira visszarettentem mindentől, hogy még az ajtót sem érintettem meg az anyósülés felől, az ő oldaláról, amíg csak nem volt feltétlenül muszáj.

– Szerinted visszatér még? – kérdezte Brooke, megzavarva a gondolataimat.

– Ki?

– Hát a gyilkos – felelte. A hangja távoli volt, és merengő. – Úgy teszünk, mintha elment volna, csak mert hónapok óta nem támadott meg senkit, de még mindig nem találták meg. Még mindig szabadon jár, és... gonosz.

Brooke ritkán beszélt a gyilkosról, még gondolni sem szeretett rá. Valami biztos zavarta, ha most hirtelen felhozta a témát.

– Lehet, hogy nem ment el. Néhány sorozatgyilkos évekig is vár, mint mondjuk a BTK, de ők többnyire másmilyenek. A mi gyilkosunk... – Majdnem ránéztem. Visszafogtam magam, és visszafordultam az út felé. Vigyáznom kellett, meg ne ijesszem. Az emberekre általában a frászt hozta, ha rájöttek, mennyit tudok a sorozatgyilkosokról. Még Forman ügynök is meglepődött az első kihallgatások során, pedig ő bűnözői személyiségrajzokat készít, mégis olvastam olyan esszét Edward Kemperről, amiről ő még csak nem is hallott. – Nem is tudom. Nehéz kérdés.

– Igen, nehéz – felelte Brooke. – Nem is szeretek gondolni rá, de így, hogy itt van Mrs. Crowley, nehéz elfelejteni. Biztos nagyon magányos.

Pont időben ellenőriztem a holtterem ahhoz, hogy lássam, Brooke engem néz.

– Szokott lenni rémálmod arról az estéről?

– Nem igazán. – Hazudtam. Majdnem minden este voltak rémálmaim, éppen ezért utáltam aludni. Az egyik percben még

próbálok boldog gondolatokkal elszunyókálni, a másikon pedig a Crowley-házban találok magam, és Mrs. Crowley-t ütöm egy órával. Voltak rémálmaim arról is, amikor megtaláltam a pszichológusomat, dr. Neblint holtan Crowley-ék kocsifelhajtóján. És álmodtam Mr. Crowley-ról, magáról a Claytoni Gyilkosról is, amint démonná változik, és miután áldozatok sorát szaggatta szét, a nyomomba és az édesanyám nyomába ered. Megöltem, de ettől csak rosszabb lett a rémálom. Újra meg akartam tenni, és ez volt a legijesztőbb benne.

– El sem tudom képzelni, milyen lehetett megtalálni azt a pasast – folytatta Brooke. – Én biztos nem lettem volna képes arra, amire te.

– Mire? – Tudja, hogy megöltem a démont? Honnan?

– Hogy megpróbáljam megmenteni Neblint. Én csak elfutottam volna.

– Ó... – Hát persze. Brooke nem a gyilkosodira gondolt, hanem a megmentős részre. Brooke mindig mindennek a pozitív oldalát nézte. Nem hiszem, hogy nekem van pozitív oldalam, de a közelében tudok úgy tenni, mintha lenne.

– Nem nagy cucc – mondtam, miközben bekanyarodtam a parkolóba. – Biztos vagyok benne, hogy te is ugyanezt tetted volna, és nálam biztos jobb munkát végeztél volna. Ne felejtse el, hogy nem sikerült megmentenem.

– De legalább megpróbáltad.

– Biztos értékeli az erőfeszítést – feleltem, és leparkoltam az egyetlen olyan helyre, ahol még elfért a böhöm kocsim. Azért ez kicsit vicces, a járgányom nehezebb, mint a sulis előtt parkoló autók kilencvenkilenc százaléka, pedig a srácok közül jó néhány furgonnal furikázik. – Hát megjöttünk.

Brooke kinyitotta az ajtót, és kiszállt.

– Kösz a fuvart. Találkozunk társadalomismereten – mondta, aztán odafutott egy barátjához. Engedélyeztem magamnak egy gyors pillantást, követtem szemmel, ahogy kocog az épület felé. Gyönyörű volt.

És jobb volt neki, hogy nem szerepeltem az életében.

– Na, ne! – mondta Max. Odasétált hozzám, és a földre dobta a hátizsákját. Max Bowen állt a legközelebb ahhoz, amit mások barátnak neveznek, de sokkal inkább a kényelemről szólt a kapcsolatunk, mint a barátságról. A sorozatgyilkosok általában gyerekkorukban visszavonulnak a világtól, és alig vannak barátai, úgyhogy gondoltam, egy legjobb barát, még ha hamis is, segít majd normálisnak maradnom. Max volt a legmegfelelőbb jelölt – neki sem voltak barátai, és eléggé énközpontú volt ahhoz, hogy ne érdekeljék a hülyeségeim. Másrészt viszont időnként rettenő idegesítően viselkedett – például itt volt ez az új szokása, hogy minden beszélgetést „na, ne”-vel kezd.

– Mostanában egy élmény veled beszélgetni – üdvözöltem.

– Mondja a zombi srác! Úgyis tudjuk, hogy gothnak készülsz. Miért nem vallod be, és kezdesz el feketét hordani?

– Anyám veszi a ruháimat.

– Nekem is – felelte, és már el is felejtette, hogy épp sértegetni kezdett, inkább leguggolt, hogy elővegyen valamit a hátizsákjából. – De lassan jók lesznek rám apa ruhái, és akkor igazi menő leszek!

Max azóta még jobban isteníttette az apját, hogy az meghalt. Karácsony előtt félbetépte a Claytoni Gyilkos, és azóta mindenki a városban irtó kedves volt Maxszel, de szerintem jobban járt így. Az apja egy szemét volt.

– Ezt nézd! – Felállt, és kinyitott egy vastag dossziét, benne egy csomó fóliába bújtatott képregényfüzet pihent. Óvatosan ki-

vett belőle egyet, majd nekem adta. Vigyázva fektette a kezembe. – Ez limitált kiadás. Kizárólag a képregényfesztiválon árulták. A Zöld Lámpás nulladik száma. Még ki se bontották. Számozott példány.

– Miért hoztad magaddal az iskolába? – kérdeztem, de tudtam a választ. Dicsekedni akart a drága képregényeivel, eleve ezért vette meg őket. Abban semmi jó nem lett volna, ha otthon állnak a vitrinben, és senki nem látja, milyen menő cuccai vannak.

– Ez meg mi? – kérdezte Rob Anders, aki megállt mellettünk. Felsóhajtottam. Na, már megint. Ez majdnem mindennap megtörtént: Rob piszkálja Maxet, én piszkálom Robot, aztán órára megyünk. Néha azon gondolkodtam, vajon direkt ugratom-e, hogy megint érezzem azt a veszélyt, amit télen. De Rob nem volt gyilkos, és démon sem, még a fenyegetései is vérszegények voltak. Csak tizenhat éves, az ég szerelmére! Mégis mit tehetne velem?

– Jó reggelt, Rob! – köszöntem. – Mindig jó téged látni.

Szörnyeteg úr kétségbeesetten le akarta szűrni.

– Nem hozzád beszéltem, nyomi! Hanem a pasidhoz.

– Ez egy képregény, ami többbe kerül, mint bármelyik cuccod – felelt Max, és óvón vette vissza tőlem a füzetet. Max mindig tudta, pontosan mit nem kéne mondania.

– Hadd nézzem meg! – Rob a képregény után kapott. Maxnek legalább annyi esze volt, hogy nem kezdett kötélhúzásba a füzetrel.

– Óvatosan fogd! Össze ne gyűrd!

– A Zöld Lámpás? – tartotta maga elé Rob. A hangja máshogy szólt, mint általában, sokkal kimertebben és drámaibban. Azt már tapasztalatból tudtam, hogy ez a hangszín azt jelenti, a beszélő gúnyolódik. – Erről a fazonról álmodozol éjszakánként, Max? Arról, hogy a nagy és csodás Zöld Lámpás belopózik a hálószobádba?

– Te tényleg mindenről a melegekre asszociálsz? – kérdeztem. Tudtam, hogy nem kéne heccelnem Robot, de ő mindig csak Maxet szívatva. Azt hiszem, tőlem még mindig tartott a halloweeni incidens után.

– Csak az ilyen kis köcsögökről jutnak eszembe a buzik – felelte, és meghajtogatta a képregényt, a karton támaszlap majdnem megtört.

– Ne hajtsd össze, légyszí!

– Különben? – kérdezte mosolyogva. – A kommandós apucid kicsinál?

– Húha! De bátor vagy, öregem! Tényleg a halott apját szedted elő? – mondtam.

– Pofa be! – szólt rám Rob.

– Így könnyű keménynek lenni, hogy valaki más már megölte az apját – folytattam. – Igazi nagylegény vagy, Rob!

– Te meg buzeráns vagy! – csapta a képregényt a mellkasomhoz.

– Ugye tudod, hogy a leghangosabb homofóbokból lesznek a legforróbb melegek?

Rob gúnyosan mosolyodott el.

– Ugye tudod, hogy épp könyörögsz érte, hogy beverjem a képed? Kérvényt nyújtasz be.

Chad Walker, Rob egyik barátja mögé lépett.

– Na, nézd már! A flúgosok! – mondta Chad. – Mi a pálya, nyomik?

– Kösz, Chad, remekül vagyunk – feleltem, de közben le sem vettem a szemem Robról. – Amúgy menő a pólód.

Rob egy pillanatig csak bámult rám, aztán elengedte a képregényt. Beleejtette a kezembe.

– Nézd meg jól, Chad! Ők az élő bizonyítékai, milyen elcsezsztett dolog apa nélkül felnőni. Nesze neked, csonka család!

– Neked van apád, mégis egy seggfej vagy.

Úgy tűnik, Robnál elszakadt a cérna, mert hatalmasat taszított rajtam a mellkasomon.

– Te csak ne prédikálj nekem, flúgos! Vagy beszéljünk inkább arról, milyen embereket felszabdalni? Lassan hetente bevisznek a rendőrségre! Mikor jönnek rá végre, hogy kattant vagy, és tartóztatnak le végleg?

Most már ordibált, és páran megálltak nézőközönségnek.

Ez új volt – ennyire még sosem borítottam ki.

– Milyen jó megfigyelő vagy! – Kétségbeesetten igyekeztem találni valami hízelgőt, de semmi más nem jutott eszembe. Viszont Szörnyeteg úr a fülembé suttogott valamit, és kicsúszott a számon, mielőtt még átgondoltam volna. – De gondold csak át, Rob! Vagy tévedsz, és akkor mindenki, aki most minket néz, azt fogja gondolni, hogy egy barom vagy, vagy igazad van, és ebben az esetben épp egy veszélyes gyilkost lökdösöl. Egyik sem túl okos.

– Te most fenyegetsz engem, nyomorék?

– Idefigyelj, Rob! Nem vagy ijesztő. Én láttam már istenigazából ijesztő dolgokat, és ahhoz képest te sehol sem vagy. Miért kell mindennap eljátszanunk ezt?

– Félsz, hogy elkapnak – mondta Rob.

– Mennünk kell órára – rángatta meg Chad. A szeme azt üzenete, fél, hogy valamelyikünk túl messzire megy. Rob hátralépett, elfordult tőlem, és elindult Chaddel a sulifelé. Visszaadtam Maxnek a képregényt, ő pedig tüzetesen átvizsgálta, nem sérült-e meg.

– Egyszer tuti eltépi az egyiket, és akkor kicsinálom! Apa azt mondta, ezek több száz dollárt érnek.

– Mi lenne, ha inkább egyszer az életben otthon hagynád a több száz dolláros képregényeidet, és akkor tuti nem tépheti el! – mérgelődtem. Dühös voltam rá, amiért felkeltette Rob figyelmét.

Nem lett volna szabad megszegni a szabályaimat, még az ilyen egyszerűeket sem. Egy évvel ezelőtt sose provokáltam volna Robot, de Szörnyeteg úr túl erős lett.

Max visszasüllyesztette a képregényét a dossziéjába, azt pedig a táskájába.

– Viszlát ebédnél! – mondtam.

– Na, ne...

3

A sulis, ahogy mindig, most is unalmas volt, egész idő alatt Forman ügynökön járt az eszem. A pasas FBI-ügynök, és ő vezette a Claytoni Gyilkos utáni nyomozást. Hálaadás óta lakott a városban. Az FBI maradéka már márciusban lelépett, de ő még elidőzött nálunk. Mi voltunk a kedvenc esete – ő érkezett elsőként a helyszínre, amikor telefonáltunk, hogy bejelentsük, megtaláltuk Neblin holttestét, és azóta vagy fél tucatszor kihallgatott, de már jó idő eltelt az utolsó alkalom óta, egészen azt hittem, hogy végeztünk.

Elmondtam neki mindent, amit lehetett, kivéve a három legfontosabbat. Az első a közös titkunk anyával: a démon megtámadott minket, én leszúrtam, és a ház hátsó szobájában mocsokká olvadt. Úgysem hitt volna nekünk senki, és nem akartunk „azok a dilisek” lenni, akik szörnyet láttak, úgyhogy feltakarítottunk, aztán hallgattunk az esetről.

A második titokról még anya sem tudott: a démon, aki megtámadott minket, valójában a szomszédunk, Mr. Crowley volt. Embereket ölt, és ellopta a szerveiket, hogy meggyógyítsa velük

széthulló testét. Hetekig figyeltem, és próbáltam rájönni, hogyan állíthatnám meg, de amikor végre sikerült, percekkel – vagy talán csak másodpercekkel – késtem el. Nem tudtam megmenteni dr. Neblint. Nehéz feldolgozni, hogy részben hibás vagyok a saját pszichológusom haláláért, főleg mivel nincs már pszichológusom, aki átsegítsen rajta. Néha így rúg szájba az irónia.

A harmadik titok pedig a jó öreg Szörnyeteg úr volt. Igaz, hogy Szörnyeteg úr jól jött, amikor meg kellett ölni a démont, vagy amikor csapdába kellett csalni a megkötözött feleségével, de ezt hogy magyaráztam volna el a rendőröknek? „Megállítottam egy természetfeletti lényt, akiben ti nem is hisztek, ehhez segítségül hívtam a bennem lakó sorozatgyilkos erejét, és addig ütöttem egy idős nénit, amíg el nem ájult. Nem kell megköszönni, szívesen tettem.” Lehet, hogy nem vagyok teljesen százas, de ennyire örült sem.

Úgyhogy igen. Sokat titkolóztam Forman ügynök előtt, de a történet, amit előadtam, tökéletesen hihetőnek hangzott, és semmi bizonyítéka nem volt rá, hogy közöm van az ügyhöz – Crowley maradványait sosem találták meg, így azt sem tudták bizonyítani, hogy halott, nemhogy azt, hogy én öltem meg. A biztonság kedvéért még szétzúztam a telefonokat is, amelyeket én meg az áldozatok használtunk akkor este. Akkor mi miatt kéne aggódnom?

Suli után hazafurikáztam Brooke-ot – háromszor lestem rá az arcára –, aztán egyedül mentem a rendőrszere, ahol Forman felállította az egyre állandóbbnak tűnő ideiglenes irodáját. A recepciós, Stephanie, egy szőke lány mosolyogva üdvözölt, ahogy beléptem:

– Szervusz, John! – Körülbelül egyidősnek tűnt a nővéremmel, a húszas éveit járhatott, de a nővérem, Lauren sokkal komorabb és melankolikusabb volt. Stephanie olyannak tűnt, mintha egy fazékban forralták volna a jókedvét.

– Szia! – köszöntem. – Forman látni akart.

– Igen – nézett a listájára. – Épp időben érkezél. Írd alá, és szólok neki, hogy megjöttél.

A kezembe nyomott egy táblára csíptetett papírt, amely majdnem teljesen üres volt, én pedig leírtam a nevemet és az érkezésem idejét az első üres sorba. A golyóstoll láncja el volt szakadva, úgyhogy a táblára csíptettem, majd visszatettem a pultra.

A Clayton megyei rendőrőrs kicsi és rendezetlen volt. Ittas vezetőkre, és családverő apákra építették. Stephanie mögött helyezkedett el a seriff irodájának ablaka, az üvegen át láttam Meier seriffet. A robusztus, fáradt, hosszú őszes bajszú férfi épp telefonált. Az ablaktáblát fémszálak szőtték át, mint egy drótkerítés, és golyó ütötte lyuk tátongott a jobb alsó sarokban, de sosem árulta el senki, hogyan került oda.

– Helló, John! Kösz, hogy eljöttél. – Forman ügynök alacsony, kopaszodó, szemüveges férfi volt, vékony bajusszal. Kinyújtotta a kezét, én nyeglén ráztam meg.

– Miért kerest? – kérdeztem, miközben követtem a szobába, ahol berendezte az irodáját. Az asztala túlméretezett volt és vaskos. Talán konferenciaasztalnak indult. Formant kiszolgálva a teteje megtelt üres lapokkal, duzzadó dossziékkal, fényképkupecokkal és még sok minden mással. A megye térképe függött a falon, a Claytoni Gyilkos minden lehetséges esetét rajzszög jelölte. Mindig tetszett, hogy a tavat nem jelölte – ott volt az egyike azoknak a Crowley-féle áldozatoknak, akiről csak én tudtam, ők nem. Különben sem szólhattam nekik anélkül, hogy gyanúba ne keverném magam, de ezzel nem hátráltattam a nyomozást. Végül is a gyilkos, akit kerestek, már halott volt.

– Foglalj helyet! – mutatott az egyik sarokba tolt irodai székre. Mosolyogva nézte, ahogy odahúztam és leültem. Az ablak felé intett. – Szép időnk van ma! Anyukád odakinn vár?

– Egyedül jöttem.

– Igaz is – bólintott. – Már megkaptad az ideiglenes jogosítványod. Nemsokára tizenhat leszel... Két hónap múlva?

– Egy.

– Az mindjárt itt van. Hamarosan megkapod az igazit is, és akkor aztán reszkessen a világ!

Ezt a „reszkessen a világ”-ot egészen addig nem hallottam, amíg el nem kezdtem vezetni. Azóta viszont az elmúlt hónapban négyszer jött szembe. Ez is csak egy töltelék kifejezés, olyan, mint a „nap sütéses szép napot!”. Nem gondolod komolyan, csak kicsúszik a szádon. Vajon a beszélgetésünk végig ilyen ezerszer elszajkózott töltelékekből fog állni, vagy lesz benne valami igazi is?

– Szóval, miért kellek? – kérdeztem.

– Csak egy rutinellenőrzés. – Egy pillanatra szünetet tartott. Aztán a dossziéjához nyúlt, és kivett belőle egy fényképet. – De először kíváncsi lennék a véleményedre valamivel kapcsolatban, ha már itt vagy. Pár órán belül úgyis bekerül a hírekbe, úgyhogy nem titkos információ.

Átcsúsztatta a fotót az asztalon. Messziről is láttam, hogy egy hullát ábrázol. A szeme nyitva volt, viszont élettelenül, tompán fénylett.

Még egy hulla. Ez azt jelenti, hogy van egy másik gyilkos is? A mellkasomban forrongó izgalomlöketet éreztem, kicsit bele is szédültem. Újabb gyilkos.

Formanre néztem.

– Itt, Claytonban?

– A lány nem idevalósi, de itt találtuk meg ma reggel.

Előredőltem, hogy jobban megnézhessem, jól megfigyeltem a sápadt bőrt, a megereszkedett állkapcsot és a kócos haját. Volt egy fekete folt a nyakán, és egy másik a homlokán. Talán horzsolások.

– Víz alatt volt – jegyeztem meg a fotót bámulva. – Mindenütt tiszta iszap. A tóból húzták ki?

– Egy öntözőcsatornából.

– Tudják már, kicsoda?

– Még nem – felelte Forman. Lenézett a képre, aztán vissza rám.

– Nem tudunk sokat, csak azt, hogy a test tele van apró sebekkel: égésekkel, horzsolásokkal, szúrásokkal és ilyenekkel.

– Hiányzik valamelyik szerve? – kérdeztem. A Claytoni Gyilkos mindig elragadott valamit minden áldozattól, egy testrészt vagy egy szervet. A rendőrség azt gondolta, hogy a sorozatgyilkos csak emlékeket gyűjt, pedig igazából a haldokló démon más emberek szerveit használta, hogy a sajátjait helyettesítse. De Mr. Crowley elvileg meghalt – láttam meghalni –, vagy lehet, hogy *mégis* visszatért? Talán könnyebben regenerálja a testét, mint gondoltam?

Vagy másik démonról van szó?

– Elhiszed, hogy mi is azt kerestük először? – kérdezte Forman.

– Ez az áldozat más, mint amiket a Claytoni Gyilkos hagyott, más volt a helyszín és a módszer is, de...

Megrázta a fejét, és újabb fotót csúsztatott át hozzám egy megfeketedett lábról.

– Ugyanaz az áldozat. Az a kráter a talpán, úgy hisszük, áramütéstől van, és valószínűleg ez okozta a halálát. Úgyhogy nem, nincs semmi hasonlóság, de... Azt hiszem, csak mi szeretnénk, ha ugyanaz lenne az elkövető, mert úgy csak egy gyilkossal lenne dolgunk, nem kettővel. De végül is nem, semmi sem hiányzik. És semmi bizonyítékunk sincs, hogy ez az eset kapcsolódna a téliekhez.

Megvizsgáltam a fényképet, és fejben analizáltam a helyzetet. Egy pillanattal később felnéztem rá.

– Azt mondta, a véleményemre kíváncsi. Ha ennek semmi köze az eddigiekhez, miért érdekli a véleményem?

– Csak belekapaszzkodom az utolsó szalmaszálba – vette fel Forman a fotót. – Te vagy az egyetlen szemtanú, aki látta a Claytoni Gyilkost, és túlélte. Tudom, hogy már mondtad, hogy nem láttál nála fegyvert, de azt reméltem, hátha ennek az új áldozatnak a fényében eszedbe jut, láttál-e nála esetleg valamilyen szerszámot. Vagy akár egy munkásövet a derekán?

– Milyen szerszámot?

– Nos – kezdte, miközben ismét letette a képet, és a hulla vállára mutatott –, például ezt a sebet itt, úgy hisszük, egy csavarhúzó okozta.

Jobban megnéztem. A seb kicsi volt, alig látszott a bőrön, de lehet, hogy mélyre nyúlt. Egy villanás futott át az agyamon, sokkal inkább zsigeri, mint vizuális kép. Elképzeltem, ahogy egy csavarhúzót döfök valakibe, és érzem, ahogy az izomba mélyed, megcsikordul a csontban. Szörnyeteg úr elmosolyodott, de én faarccal hessegettem el a gondolatot.

Forman ügynök engem nézett, és várt.

– Nem emlékszem semmi ilyenre – mondtam. Tényként tudtam, hogy ez egy másik gyilkos, de óvatosan kellett játszanom, hogy el ne áruljam magamat. – Biztos, hogy nem láttam rajta szerszámos övet, de hideg volt, és kabátot viselt, ahogy azt már meséltem. Úgyhogy bármi lehetett a zsebében.

– Gondold át! – Forman erősen fixírozott. – Próbálj emlékezni mindenre! Olyan dolgokra is, amikről nem is gondolnád, hogy fegyverek: egy sniccer, harapófogó vagy öngyújtó.

Mély levegőt vettem. Ezt a testet tényleg ilyen cuccokkal díszítették ki? Vajon milyen sérüléseket okozhattak, és hogy használták őket? Vajon lehet velük támadni, vagy meg kell hozzá kötözni az áldozatot?

Forman még mindig engem figyelt.

– Nem emlékszem, hogy bármi ilyet is láttam volna – feleltem.
 – Csak egy férfi volt kabátban. Még a kést se láttam, amivel dr. Neblint megölte.

– Értem – vette el a fotót, és csúsztotta vissza a dossziéba. – Csak vaktában lövöldözöm, de gondoltam, ha már itt vagy, akár meg is kérdezhetlek.

Akartam – vágytam rá –, hogy láthassam ezt a testet, de bármilyen nyitott is volt Forman, tudtam, nem engedné, hogy megnézzem. Ha a halottkém végzett vele, úgylis átküldik balzsamozásra hozzánk. Majd megnézem akkor.

Mi van, ha a halottkém talál hiányzó testrészt? Az azt jelentené, hogy ez egy új démon? Mr. Crowley azért ölt, mert haldokolt, és a lopott szervekkel tartotta életben magát, de mi van, ha ez az új démon egészen más okból ölt? Mi van, ha csak élvezi? Már a gondolatra is libabőrös lettem.

De ha nem azért ölt, hogy életben maradjon, akkor nem lett volna oka szerveket lopni. Szóval akkor is lehet démon, ha az áldozatnak nem hiányzik semmije.

Elvettem a gondolatot. Egyetlen holttestből még nem igazán lehet mintára következtetni, nemhogy sorozatgyilkosra, pláne sorozatgyilkos démonra! Talán csak egy átlagos gyilkosság – egy félresiklott betörés vagy egy elfajult családi vita. A világ többi részén ez eléggé hétköznapi eset, még egy ilyen Clayton-szerű kisvárosban is előbb-utóbb meghalnak az emberek. Végül is, ha már kifogtunk egy természetfeletti sorozatgyilkost, nincs min meglepődni.

Felnéztem Forman ügynökre, láttam, hogy nyugodtan ül, és engem figyel.

– Ne haragudj, hogy raboltam az idődet – mondta. – Van még egy perced arra, amiért igazából idehívtalak?

Próbáltam arra koncentrálni, ami éppen történik, és megfeledezni a démonokról, hullákról és sorozatgyilkosokról. Arra késsőbb is ráérek.

– Persze – feleltem.

– Csak rutindolgok. – Forman egy újabb papírt húzott elő a stócból, és ránézett. – Ez csak a szokásos kérdőív. Véletlenül esett pont egy ilyen érdekes napra a kihallgatás. Mázlista vagy.

Ja, micsoda mázli.

– Eszedbe jutott bármi újdonság arról az estéről, amikor felhív-tad a rendőrséget?

– Nem.

– Eszedbe jutott bármi újdonság arról a férfiről, akit akkor este láttál, és akiről úgy hisszük, hogy ő a Claytoni Gyilkos?

– Nem.

– Eszedbe jutott bármi újdonság a holttestről, dr. Benjamin Neb-linről, akit kihúztál a kocsiból?

– Nem.

Forman rám nézett.

– Egészen biztos? Persze mi is tüzetesen átvizsgáltuk a testet, de te még azelőtt láttad, hogy megmozdították volna. Nem volt furcsán elhelyezve, vagy nem rakott rá, esetleg bele semmit a gyilkos?

– Nem – feleltem. – Belesüppedt az anyósülésbe. Az arca nem is látszott, úgyhogy először fel sem ismertem, de ezt már mondtam.

– Igen – bólogatott. – Csak még egy kérdés: nem jutott eszed-be semmi újdonság a saját érzéseiddel kapcsolatban? Hogy miért tetted, amit tettél, mi futott át az agyadon? Ilyesmi.

– Szerintem arra most rosszabbul emlékszem, mint akkor.

– Akkor ennyi. Ne haragudj, hogy ilyen lapos lett a beszélgetés, de tényleg csak ennyit akartam. Ha mégis eszedbe jutna valami, ugye felhív-sz?

– Természetesen.

– Nagyszerű – állt fel. – Hát akkor, addig is...

Én is felálltam, és kezét ráztunk. Az agyam már örülten kattogott a lehetőségeken. Vajon ennek az új gyilkosnak van bármi köze Mr. Crowley-hoz, és rajta keresztül hozzám? Vagy ő maga Crowley, aki visszatért a halálból? Vagy ez valami egészen új? Ezzel egy időben Szörnyeteg úr is gondolkodni kezdett bennem, szétválogatta a tényeket és tervet épített – ahol én veszélyt láttam, Szörnyeteg úr riválist. Az előző gyilkost megöltem, és Szörnyeteg úr többet akart.